

سید احمد خوانساری

سید احمد خوانساری یکی از فضیای حوزه علمیه نقل می کند...

ولادت: 1309 ق.

محل ولادت: خوانسار

وفات : 1404 ق .

محل دفن : قم

محل تحصیل : خوانسار، اصفهان، نجف

اساتید: حضرات آقا ضیاءالدین عراقی ، شیخ عبدالکریم حائری یزدی و

تالیفات : جامع المدارک فی شرح المختصر النافع (فقه استدلالی 7 جلد) توضیح المسائل و...

سید احمد خوانساری یکی از فضیای حوزه علمیه نقل می کند. سید طبق اصول استنباطی خود معتقد بود مرجع تقلید هیچ گاه نباید در حال بیهوشی باشد در غیر این صورت بعد از به هوش آمدن مقلدین باید دوباره نیت تقلید از او کنند. به این خاطر وقتی به علت بیماری به عمل جراحی نیاز پیدا کرد، اجازه نداد او را بیهوش کنند. سوره ای از قرآن را شروع کرد . تا سوره اش تمام شد ، عمل جراحی نیز پایان یافت ، بی آنکه نشانه ای از احساس درد در سیمای ملکوتی اش نمایان شود. صاحب گنجینه دانشمندان می نویسد " او صاحب بینش و بصیرت خاص خویش بود... یکی از بزرگانان مورد اعتماد تهران می گفت که روزی در خدمت ایشان بودم و هیچکس دیگر نبود. آقا ناگاه فرمود : فردی در خانه است و خواسته ای دارد عرض کردم آقا کسی زنگ نمی زند.

فرمود: چرا کسی هست این پاکت را به او بدهید تا برود. پاکت را گرفتم و جلوی درآدمد شخص محترمی را دیدم که قدم می زند گفتم شما زنگ زدید؟ گفت خیر! پرسیدم کاری دارید؟ گفت همسر بیمار است و برای بستری شدن هشت هزار تومان کسری دارم ... پاکت را به او دادم . همان جا باز کرد و پول ها را شمرد. درست هشت هزار تومان بود ! یکی از علمای تهران که در آخرین روزهای حیات پر برکت آیت الله خوانساری برای عیادت خدمت رسیده بود از ایشان چنین نقل می کند. شخص ناشناسی نزد من آمد و گفت من عزرائیل هستم .

پرسیدم " برای قبض روح آمده ای ؟ گفت نه برای عیادت آمده ام اگر مشکلی داری بگو گفتم : قسمتی از پایم درد می کند او به پایم دست کشید و درد برطرف شد. موقع خداحافظی به من گفت : ده روز دیگر برای قبض روح می آیم . و ده روز بعد آن عالم جلیل به لقا الله پیوست .

حضرت امام خمینی (ره) در مورد ایشان می فرماید : این عالم جلیل بزرگوار و مرجع معظم که پیوسته در حوزه های علمیه و مجامع متدینه مقام رفیع و بلندی داشت و عمر شریف خود را در راه تدریس و تربیت علم و عمل به پایان رساند، حق بزرگ بر حوزه ها دارد ، چه اینکه با رفتار و اعمال خود و تقوا و سیره خویش ، پیوسته در نفوس مستعدۀ موثر و موجب تربیت بود.